

Я в цій осінній імлі вибрала вірші, як долю...

Світлана Короненко

Я в цій осінній імлі вибрала вірші, як долю,
Наче в солодкому склі зблиснув ковток алкоголю.

Тут, де тремкий падолист, де золоте умирання,
Наче химерний буддист освоюю рим добування,

Грона гарячих намист, грона калини до чаю.
Вітер, як вічний статист, на сходах мене зустрічає.

Темно-червоні хвости, темно-бордові вуалі
Кинуто вже на мости в прощальному ритуалі,

Кинуто на міста, просто під білі ноги,
Начебто завтра свята і прийдуть велично боги.

Прийдуть у цей листопад, прийдуть у сни і у вірші.
Котрі завжди невпадат й байдуже – кращі чи гірші.

Прийдуть. Торкнуться руки. Вогкі простелять коси.
Чорні їх клобуки, наче осінні покоси.

Ти озирнешся на них через дими осінні.
Світло старої вини завжди тремке і нетлінне.

Знову на сходах стоїш? Винами повняться схрони.
Сховано флягу і ніж, плачуть колишні вже жони.

Я тут ніхто і ніде, я тут, як тать, серед ночі:
Вогке обличчя бліде, рима жагуча й жіноча.

Наче роздягнений ліс, скинуто сукню і пояс.
Чорна зрозпачена міс! Може, колись заспокоюсь

Чи в захололій воді, вилитій на перехресті,
Чи в золотій череді юних і сонячних бестій.

Будда стоїть, як Сварог. Пальці сухі на клавiрі...
Рим'ячий сонячний бог? Кожному дано по вірі.

Вистиг з порічок твій чай. Пилом заметено поли.
Хустка з важкого плеча впала й душа твоя гола.

Курява між борозен. Срібне шаманство вірша.
Й стан цей зоветься дзен, й бездонна у світі тиша.